

BAJTÁRSI

LEVÉL

1956. IX. évf. 18. sz. levél 85. oldal Utrecht, 1956. okt. 15.

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Kruscsev Nikita, a Szovjetunió első párttitkára, szeptember utolsóbelőtti hetében repülőgépen -egyedül és váratlanul- Jugoszláviába érkezett Tito meglátogatása céljából. Néhány napi "pihenés" után, szeptember 27-én, mindkettőn -ugyancsak meglepetésszerűen- Erőm félszigetére repültek; a kiadott hivatalos jelentések szerint "üdülés" céljából. (Nagyon sürgős lehetett az üdülés, mert köztudomás szerint Tito a légiutazást nem bírja.)

A krimi félszigeten lévő fürdőhelyen, Sotsiban tartózkodott ez időben Dulgánin miniszterelnök és Sepilow szovjet Külügyminiszter is. A sajtó képviselőit kizárták a találkozóból, mert a hivatalos indoklás szerint az teljesen magánjellegű összejövetele a Szovjet és Jugoszlávia államférfiainak.

A találkozón Gerő Ernő, Rákosi után a magyarországi kommunista párt első titkára is megjelent. A kiszivárgott hírek szerint ezalattalommal Magyarország súlyos gazdasági helyzetét is megtárgyalták. Titot arra akarják rábírni, hogy engedje el Hazánk jóvátétel címén fizetendő adóságát és a nyersanyag szállítást. Ha ez megtörténne, egy új vilápolitikai csoportosulás létesülhet a Duna keleti medencéjében, amelyben Belgrád vezetőszerpep tölthet be.

Nem titok, hogy Tito valami ilyen csoportosulás létrehozásán mesterkedik. Belgrádban évégett élénk diplomáciai tevékenység folyik. Jelenleg az olasz kommunisták vezetőivel tárgyalnak, október 15-én pedig Gerő Ernő látogat el oda és ugyanezen hónap végére pedig a román kommunisták vezetői látogatnak el Jugoszláviába.

Kísért újból a titoizmus alatti semleges blokk megalapítása, de remélhetőleg a Nyugat nem kockasztatja ezt meg átmenetileg sem. Nem jelentene ez semmi mást, mint a Szovjet célnak megfelelő időnyerést. A kommunizmus ugyanis modern rabszolgaság marad, ha azt titoizmusnak, nemzeti kommunizmusnak vagy bármilyen más álcázott néven akarják a népekre ráltényszeríteni.

Nyugateuropa szabad nemzeteinek vezető államférfiain arra törekcszenek, hogy a Szovjetunio vezetése alatt álló "Keleteuropai Blokk" ellensúlyozásaként Europa nyugati államait egy közös politikai, gazdasági és katonai egységbe tömörítsék, valamilyen az U.S.A. mintájára. Ennek érdekében az elmúlt hetekben két határozott lépés történt:

Az egyik Brüsszelben, ahol Adenauer német kancellár az alábbi fontos tényekre hívta fel az érdekelt államok figyelmét. Első: A világhatalommá fejlődött Szovjetunio fonyegető létezése; a második: a színes népek felemelkedésének folyamányait a gyarmatok korszakának végleges letűnése; a harmadik pedig az a tény, hogy az Amerikai Egyesült Államok nem fogja a végtelenségig vállalni a felelősséget Europa biztonságáért. Ezeknek a kényszerítő körülményeknek a hatása alatt meg kell teremteni Europa egységesítésének a lehetőségeit addig, amig nem késő. Ha elrészünk, akkor sem fog az egyesülés elmaradni -mondta az ősz kancellár-

csak a Kreml fogja azt keresztülvinni.

A másik fontos lépés Bonnban történt, ahol a Saar-kérdés végleges rendezése érdekében tartott utolsó értekezlet után Mollet francia miniszterelnök kijelentette a sajtó képviselői előtt: "Most már elmondhatjuk, hogy a Saar-kérdés mögöttünk van. Elkezdhetjük Europa felépítését. A Saar-problémát, mely eddig ennek útjában állott, sikerült véglegesen felszámolnunk."

Közben napok óta folyik az ENSZ. biztonsági tanácsában a szuezi csatorna ügyben a tanácskozás. Az első napok után, amikor a nyílt tárgyalások semmi eredményre nem vezettek, zárt ajtók mögötti tárgyalások útján kísérelték meg az eredmény elérését a résztvevők. Majd az ENSZ. főtitkárával folytattak külön tanácskozásokat Anglia, Egyiptom és Franciaország külügyminiszterei. Ennek a tanácskozásnak eredményeként a következő pontokban egyeztek volna meg: 1./Minden nemzet szabadon használhatja a csatornát. 2./Valamennyi nemzet elismeri Egyiptomnak a csatorna feletti szuverenitását. 3./A csatorna igazgatását politikától mentesen kell biztosítani. 4./A használati díjakból közösen részesül Egyiptom a csatornát igazgató társasággal együtt. 5./A csatorna bevételeinek egyrészt a karbantartásra és további kiépítésére kell felhasználni. 6./Felmerülő vitás esetekben a kérdéseket választott bíróság elé viszik. Mindezek azonban csak a biztonsági tanácsban való további tárgyalások alapját képezik, amely e sorok írásakor még mindig rágódik a kérdésen és nem tudni, hogy mi, milyen mértékben és mikor kerül abból megvalósításra.

Kossuth Lajos 100 évvel ezelőtt kiadott emlékezeit olvasva az alábbi időszériu megállapításokat találjuk azokban:

Az orosz birodalom határai övezte mérhetetlen területeken belül óriási ellentétek keveréke egyesül, úgy hogy ezt az államot csak a zsarnokság erejével lehet kormányozni! A zsarnokság viszont csak a nyers-erő állandó hangoztatásával tartható fenn, amelynek egyik elengedhetetlen tartozéka a terjeszkedésre való állandó törekvés, mely mint vezérelve a birodalom egész történelmén végig vonul. Oroszország az egyetlen hatalom egész Európában, amelynek szótárából hiányzik ez a szó: elég! Ez az állandó veszély diplomáciai tárgyalások útján nem hárítható el. Egy-egy ilyen nemzetközi értekezletnek mindig az az eredménye, hogy az orosz tervszerű terjeszkedése útján két lépést tesz előre, amelyből a mai diplomaták egyet azonnal elismernek, s büszkék arra, hogy nem mind a kettőt fogadták el. Az eredmény azonban mindig az marad, hogy az orosz újra nyert egy lépést előre, amellyel hidat ver két újabb lépés megtételének lehetőségére s a diplomaták újra örülni fognak, ha abból egyet lealkudhatnak.

Hazánk nagy államférfiának emlékezeiből kiragadtak soha nem voltak tanulságosabbak, mint ma. Bár csak a Nyugat vezető politikusai is megszívlelnék ezeket az előrelátó, bölcs megállapításokat!

Hazánk a kommunista rablógazdálkodás teljes csődje előtt áll. Szén és egyéb üzemanyag hiánya miatt ok ober elsején 600 személyszállító vonatot és 500 autóbusz-járatot beszüntettek, valamint több ezer tehergépkocsit leállítottak.

E gazdasági katasztrófiáért elsősorban felelős Gerő Ernő szeptember közepe óta a Szovjetunióból tartozkodik a Kreml hatalmasainál kilincsel az ország gazdasági megsegítése érdekében.

Az élelmiszer ellátás terén is óriási nehézségek morültek fel otthon, s a válság fokozódik. Az ideai gabonatermés messze az átlagon alul maradt s különösen a városokban érezhető már most a kenyér hiánya. Hasonló a helyzet a húselállítás terén is s a városokban hosszú sorokban állnak sorban az emberek a pék és hentes üzletek előtt.

A tulzott és tervszerűtlen iparosítás eredménye, hogy a gyárak üzemanyag nélkül állanak, mert bár a széntermelés mennyiségileg eléri az előírt mértéket, de minőségileg messze alatta marad a támasztott követelményeknek. A Lipse és Nagylengyel környéki olajforrások a rablógazdálkodás következtében kikapadóban vannak. Ez év végéig 300.000 tonna kőolaj veszteséggel számolnak.

A katasztrófiális gazdasági helyzet a kommunista párton belül is érezteti hatását. A stalinizmus kiirtása és Rákosi bukása a pártfegyelmet teljesen aláásta. A párttagok bizalma a vezetőség iránt teljesen megrendült, mind tömegesebben csatlakoznak az elégedetlenkedők táborához. Sajnos, hogy még mindig bent van az orosz hadsereg!

ÉBREDJ NYUGAT!

Ébredj Nyugat hosszú mély álmaidból,
Nyisd fel a szemed, ha élni akarsz még!
Mond ki a végszót a pogányok felett,
Vége az alkunak és már elég...

Hosszú az idő, nem birja már a nép;
Népek milliói könnyörögve kérnek.
Hallgasd meg hát a kérő szavukat,
Vess véget végtelen szenvedéseiknek...

Rab nemzetek felett tort ül a pogány,
Milliók vére s könnye gőzében mulat.
Hallgasd meg hát a kérő szavukat,
Vörös viharban mindnyájan elveszünk,
Ha nem látod meg a veszélyt most -Nyugat!

Egy évezreden át vérzett nemzetünk,
Hogy a nyugati kulturát mentse meg,
És a sokszoros túlerő rohamán
Sok millió hős magyar elvérzett.

De mégis álltuk a kemény harcokat
A Nyugatot védelmező bástyaként
Még akkor is, ha egyedül maradtunk,
Harcoltunk vitézül egy emberként.

Ezért a pogány nép mindig rántkört,
Mert bennünk látta a Nyugat oltalmát,
És tudta azt, ha mi harcban kivérzünk,
Ugy ledöntheti az Isten oltárát!

Bakó János.

000=000

GONDOLATOK OKTOBER 6-ÁN.

Sárbatiporva az alkotmányt s lázadóknak minősítve a szabadság hőseit, a bécsi kamarilla halálra ítélte és kivégeztetett tizenhárom hős tábornokot. Engesztelhetetlen bosszúvágya evvel nem elégtűlt ki: az Aradi Tizenhármat több, mint ezer szabadságszerető magyar férfiu, éliükön magával a miniszterelnökkel, követte a halálba.

A szabadság zászlóját gyászlobogó váltotta fel és halottilepel borult a nemzetre.

Mindig szomorú érzés egy nemzet életében a nemzeti temetőkre való emlékezés. Ha a történelem folyamán szaporodtak is a súlyos falkeresztek, ezek nem tudták megingatni a reményt egy szebb, szabadabb jövőre.

Maga a történelem biztat bennünket! Nem egyszer halálra ítélte nemzetünk a magyarok Istene segítségével még eddig mindig ismét talpraállt s a martírok vérével öntözött talaj új gyümölcsöt, gazdag termést hozott.

Nemzeti nagy létünk nagy temetője: Mohács. Szabadságunk fájó siralomháza: Világos, majd Arad. Nemzeti és földrajzi egységünk megcsontítója: Trianon. Mai szörnyű rabszolgaságunk kezdete: mikor Buda hős védi kezéből kihullott a fegyver.

Mohács, a magyarság színe-javának temetője, Trianon az ország feldarabolása, az első világháborút befejező bosszú magvetése, Buda ennek aratása volt. De mi volt Világos és Arad? Csak formájukban és gyászukban voltak temetők; lényegükben az új magyar nemzeti élet bölcsőjévé váltak!

Oktober 6... Nemcsak borongós őszi hangulat, sokkal több: magyar sorsunk útjelzője vagy!

Szimbólum lettél! Nemcsak évfordulója a tizenhárom tábornok kivégzésének, de emlékünnepe mindazoknak, akik nemzeti szabadságunkért törvényes jogaikkal élve szembe fordultak a leigázó hatalommal, és akiket ezért törvénytelen ítélettel végeztek ki.

Oktober 6, a magyar martírok emléknapja vagy!
Emlékezzünk meg hőscinkről ezen a napon, merítsünk példákból új erőt áldozatainkhoz. Zarándokoljunk el lélekkben az aradi bitófák szentté lett árnyékába; gondoljunk arra, hogy milyen hatalmas történelmi igazságo-

kat s reménységeket rojtenek ezek magukban!

"Hon iránti hűség okozza az emberi nem legszebb tetteit s ez fogja, ha valami a világon, nemzetünket az elsüllyedéstől megmenteni", mondotta Széchenyi. Haza iránti hűség! Ettől függ a szó szoros értelmében a magyar nemzet jövője. Be kell látunk, hogy idegen nemzetek életkörüben egyedül állván, csupán a magunk erejében és Isten segítségében bízza kell fennmaradásunkért, hitünkért, szabadságunkért és jövőnkért harcolnunk.

Ajánljuk szeretett Hazánkat, Szent István országát ismét a Mindenható oltalmába, hogy nemzeti hőseink érdemei által új, szebb jövőt nyujtson a ma is letiport, de reménnyel és bizalommal telt magyar népnek. Mert: "M megbühödte már e nép a múltat s jövőndőt!"

"Magyar Nők" 1956 október havi számából. ifj. Balla Kornél (Belgium)

ooo=ooo

ÉJSZAKAI VENDÉG.

A nagyvilágban fajtánkról, nemzetünkről sok mindent nem tudtak, vagy helytelenül tudtak egyet-mást, de a tokaji, a csikós, a pusztasavak ismeretesek voltak. És talán még egyről tudtak: a magyar vendégszeretetről. Tudták, valahol Európában él egy nemzet, amelynek minden tagja, legyen az kastélyban lakó főúr hatalmas vagyonnal, legyen az középosztálybeli, szerény anyagi viszonyok között élő, de legyen az egyszerű polgár, földműves vagy még annál is szegényebb anyagi viszonyok között élő magyar-vendégeit mindig szeretettel fogadta házába és sokszor erején, anyagi viszonyain felül is megvendéglelte.

Ha a történelmünkre visszagondolunk, már a Konfoglalás korában jöttek be idegenek, más fajhoz tartozók és mégis szeretetteljes fogadtatásban részesültek, letelepedtek, köztünk éltek, velünk egyenrangúak lettek, sőt nem egyszer olyan kiváltságokat nyertek, amelyek nem illettek meg az ős magyarság tagjait sem.

És a későbbi időkben, amikor a kereszténység védelmében anynyi életet, vért áldozott a magyar, amikor a vérvesszései már oly nagyok voltak, hogy szinte a kipusztulás veszedelme fenyegette nemzetségünket, nem-e megint a már akkor híressé vált magyar vendégszeretet csábította, csalogatta, hívta országunkba az idegeneket királyaink hívón szaván felül. Bizony sok idegen apái földjét, ősei sirjait elhagyva áttelepült hozzánk. Egyrészüket felszívta a magyarság a magyarokkal kötött házasságok révén, de ahol nagyobb tömegekben telepedhettek le, amely vidéken nem szorvásban, hanem együtt élhettek, ott a legujabb időig megtartották, megtarthaták nyelvüket, szokásaikat, viselkedésüket stb.

Igy alakultak ki a magyarországi nemzetiségek. És mégis azal vádolnak minket, az országban uralkodó fajtát, hogy türelmetlenek voltunk a nemzeti kisebbségeinkkel szemben.

A kutya dühében a sövénykerítés lyukát rágta, oly veszettül ugatott. A hideg késő őszi estén, korékgagyig érő sárban próbálkozott valaki bejutni az udvarba, vagy talán csak a ház kicsi ablakának egyikéhez.

-Kelj fel Apjuk, nézd meg mi lelte a kutyát?

-Oldalba is ütöm, ha megint egy macskát ugat a kert karónkelt ki e jó igérettel a meleg ágyból Mónár András. Gyujtó nem akadt a kezébe, csak úgy találomra tapogatódzott el az udvarra nyíló ajtóig.

Eltolta a "riglit" és kilépett a tornácra.

Az eső napok óta szünet nélkül szakadt. A sötétség olyan volt, hogy a keréket is hozzá lehetett volna támasztani. A szemek lassanként megszokta a sötétben látást. A kapunál egy magas férfi állott.

-Ki az, és mit akar? - kérdezte András az ismeretlen.

Tört magyarsággal felelt az illető, és időbe került, míg András megértette, miről is van szó.

-Elakadtam a sárban, és mert a világitásom is kifogyott, a legelső házhoz kopogtatok be.

András kilépett az embertelen esőbe, elkergette a dühösen acsarkodó kutyát is.

-Kerüljön beljebb, mindjárt nyitom is a kisajtót.

A tornáccon hamarosan töcsa keletkezett az éjjeli utas ázótt ruhájából lefolyó víztől. //.

-Bőrig áztam, a hidegtől meg már a fogam is vacog.-

A konyhában a petroleum lámpa fényénél barátságos meleg volt.

-Kelj fel Anyjuk, hozzál ki valami száraz ruhát, meg készíts valami melegítőt, mert vendégünk érkezett bőrig ázva.-

Amíg a ruha, meg a melegítő elkészült, elmondta a vendég német, tőt, meg magyar szavakat keverve beszédébe, hogy a háztól 2-3 Km-re elakadt a sárban, lovai teljesen kimerültek, kocsija az úton áll, rajta a család.

-No asszony akkor igyekezz, én meg behozom a családot. Csinálj tüzet az első szobába is.-

Már is öltözik András, vállára terítette hatalmas szűrét, úgy szerszámozza lovait.

-Én is magával megyek jöember. Segítek majd.-

-Maradjon csak, megtalálom én őket az úton, és emberségesen elhozom.-

Csak egy szőrére ülve el is indult már András.

-Messze a falu, és van ott valami korcsma, ahol az utas szállást is kaphat?- kérdezte a vendég az asszonyt.

Ez a beszélgetés már valamivel könnyebben ment, mert András felesége valamit kotyogott tőt is.

-Van. De csak nem akarnak oda menni?-

-Nem akarjuk az egész házat felfordítani, bepiszkolni, még több munkát adni.-

-A ház nem fordul fel, ha ágyakat csinállok, meg valami harapni-való is akad majd, meg meleg-szoba is lesz. Csak nem szégyenitenek meg azal, hogy korcsmába mennek. Olyan vacsorát készítek, hogy a plébános ur is megnyalná az ujját.-

Egy és fél óra múlva megérkezett András a vendégekkel. Fialtal asszony, ázóttan, csapzóttan, két kicsi gyermekével, akiket a saját ruhájával is védett a hidegtől, esőtől. A gyermekek mégis sirtak, úgy agyon voltak fagyva. Az asszony színe is inkább kék volt, mint fehér a hideg esőtől. András ruháit is ki lehetett volna csavarni.

-A fontos, hogy szerencsésen megérkeztünk.-

-Ne sirj galamboskám, mindjárt adok is valamit.-

Már is meleg tej került a kisebb fazéknak is beillő poharakba, amit a gyerekek szorgalmasan kortyolgattak.

-Édes Lelkem maga meg vegyen fel száraz ruhát tőlem, ha kisé nagy lesz is, mert ebben halálra betegszik.-

A fiatal asszonnyal e diskurzus inkább jelekkol történt, mert ő azután egy kukkot sem értett abból, amit András felesége mondogatott.

-A gyerekeknek meg már fürdővizet tettem fel a tűzhelyre, majd én megfürösztöm őket. Maga csak pihenjen.-

-Mi az étkezéssel inkább várhatunk, mint ezek a csöppségek, bár már a vacsora is a tűzön van.-

Hogy mikor, hogyan került a töltött-káposzta kolbásszal és őrájával a tűzhelyre, senki sem látta. András felesége úgy forgolódott a konyhában, mint orsó a tengelyén.

A jó meleg fürdőviz után már ágyba is kerültek a kicsik.

-Nem lesz nekik semmi bajuk, azt mondom. A meleg tej, meg a meleg fürdő elhajt minden meghűlést.-

.-.-

Éjjélre járt az idő, amikor a vendégek a háziakkal együtt az asztaltól felkeltek. Közben András ki-kínézett az istállóba, hogy a vendég lovak se érezzenek hiányt semmiben.

.-.-

Másnap se állt el az eső. Az út most már végleg járhatatlan volt.

-Nem mehetnek egy tappodtat sem. Itt maradnak nálunk addig, míg jobbra fordul az idő, és menni lehet -jelentette ki András.

Nem maradt más hátra, mint ott maradni.

A kicsik reggel egészségesen ébredtek, és olyan játékot űztek a konyhában, András felesége lépni is alig tudott tőlük. A menyecske meg egész falusi magyar asszonnyá lett a kölcsön kapott ruhákban.

A harmadik nap este hideg szél támadt, mely reggelre elűzte a felhőket és keményre fagyott a sártenger.

-No, de most már mehetünk, ugy-e András gazda?-

-Lehetséges, de csak úgy, ha igen melegen felöltöznek. Én meg egy darabon velük megyek.-

./.

A negyedik napon aztán a költségek kiegyenlítése is szóba került, amit András szinte haragosan utasított vissza.

-Mi magyarok vagyunk! Mifelénk csak a zsidó korcsmárosnál kell fizetni az italért, meg ha valamit evett az ember. Szívesen adtuk, amink volt, kivételt nem tettünk.

-No, és ha mi kerültünk volna ilyen helyzetbe, maguk elfogadtak volna valamit? - tódította András felesége.

A szíves vendéglátás jó magyar szokás volt, maradjon is így!
000=000

RÉS A VASFÜGGÖNYÖN.

(folytatás)

Sándor figyelmeztető szavai közben a katona lassan leült a mögötte levő fenyő tövébe és a fejét a két tenyerébe hajtotta. Nem értette Sándor mi akar ez lenni: miért nem távozik? De nem sok figyelmet szentelt rá, mert a határon még fel-felkattant a golyószórból, ami igen fájdalmasan érintette, mert mindannyiszor a felesége jutott az eszébe. Visszaakart menni a határhoz, de a katona ottléte megakadályozta e tervében.

A katona hirtelen felkapta a fejét, egy kissé oldalt fordította és minden igyekezetével fülni kezdett. Élénk mozdulata magára vont a Sándor figyelmét, kíváncsian nézte a katonát.

Ah! intett csendet a katona felemelt mutatóbujjával. -Hallotta?... miközben lassan felemelkedett a fa tövéből.

Sándor hallotta a távoli neszt, de lényegtelennek tartotta, mert úgy vélte, hogy a menekülőket idézik azt elő, ezért nem is válaszolt. A katona pedig tovább hallgatodzott, ami kezdte idegesíteni s ezért a katonához hajólt és a fülébe sugta:

-Menjen már vissza! mit vár még? -

-Visszamenni? Ugy hiszem maga is volt katona? Tisztába van vele, hogy mi várna rá. Dehogy, dehogy! Inkább megkérem -ha már így törtenként- legyen a segítségemre, hogy mielőbb szabad földre jussak és elfelejtsem ezt az éjszakát. Kinn van valahol az unokabátyám is, nagyon sokszor gondoltam rá a határportyázásom ideje alatt, nagyon boldog lennék, ha megtalálhatnám.

A katona halk beszéde közben a határ felől mindjobban hallatszott a lármába, zajba vegyülő hangos intézkedés. Sándor szeretett volna visszamenni az előző leshelyére, ezért igen bosszantotta, hogy a katona ráakarja magát erőszakolni. Hiszen ő még nem érte el a kitűzött célját. Egy kis ideig gondolkodott a kérdés felett:

-Rendben van, segítségére leszek, amivel tudok, de ha velem akar tartani, úgy legalább hajnalig itt kell, hogy maradjon, mert addig folytatni szándéksom a határ megfigyelését.

-Köszönöm előre is magyar testvér, hogy fátyolt borít a multatra és felém nyújtja segítő kezét. Ami pedig az időt illeti, abból nekem van most bőven.

Sándor már nem is hallotta az utolsó szavakat, mert közeli gyanus zörejt leköttette minden figyelmét. Intett a katonának, hogy kövesse példáját, húzódjon a fa mögé és maradjon mozdulatlanul. E pillanatban a falevél zörgés, galy ropogása volt hallható. A katona Sándorhoz osont:

-Az égre kérem, gyorsan tűnjünk el a közelből, mert oroszok kutatják a környéket.

Sándor elgondolkozva a katonára tekintett, aki megfogta karját, hogy mozgásra bírja.

-Hallgasson rám! Én ismerem a parancsnokot; a magyarok segítségét kértek az oroszoktól és most együttesen kutatják át az egész környéket.

Sándor még mindig csak vonakodva követte a társát, mert nehezére volt elhagyni a határ közelségét. Alig haladtak 50 méternyit, a katona hirtelen megállt, kezét tölcsernek a füléhez emelte és élénken hallgatodzott:

-Hallotta? -

-Hallottam. Kutya szűkölt. - Erre a katona elkapta Sándor kezét, futásnak eredt maga után húzva Sándort.

Messze voltak már a fonyvestól, amikor lelassítottak. A katona megtörölte izzadó homlokát és megszorította Sándor kezét, ezzel adott kifejezést örömének, hogy sikerült szerencsésen túljutniok a veszélyen. De ugyancsak meglepődött, amikor látta, hogy társa nem érez vele, ellenben fájdalom és szomorúság ül az arcán.

-Nem értem magát. Nem tud örülni annak sem, hogy ép bőrrel meg-
úsztuk eddig? Tudja, hogy sok ezer magyar mindenét áldozná ezért a siker-
ért és maga?... Nem érttem?... -

Sándor megállt, szembefordult társával és kérdezte tőle: Ön
noós?

-Nem. -

-Akkor talán felesleges a helyzetemről magyarázattal szolgál-
nom, de megkísérlem: A feleségemért és a kis fiamért mentem innen Austriá-
ból haza. A szomszédomtól arról értesültem, hogy a feleségem a hugával
és a sógorommal kedden elindultak Nyugatra. Mindent elkövettem, hogy a
nyomultra bukkanjak s ezideig eredménytelenül. Eddig abban reménykedtem,
hogy itt a határ közelében találkozni fogok velük. Es most?... Kényszerítve
vagyok még a határ közelét is elhagyni minden további remény nél-
kül. Vajon megért most már? -

-Megérttem magát kedves honfitársam, megérttem. Öszinte szívvel
sajnálom. Ezért akart tehát minden áron a határ közelében maradni. Úgy
érzem, terhére is voltam és vagyok, de mindennek ellenére a lelkiismeretem
nyugodt és boldog vagyok, mert meggyőződésem, hogy a határtól ideig törté-
nt megmeneküléséhez közöm van. Ha ott maradt volna, mint ahogyan akarta,
már vagy nem élne, vagy pedig az AVO-sok karmai között vergődne. -

-Talán Önnek van igaza barátom, de mégis megkérem arra, hogy
ha az úton találkozunk menekülőkkel, csatlakozzon hozzájuk, mert engem
minden idegszálam visszahúz a határ közelébe. -

A katonát igen váratlanul érte Sándor kijelentése, amely má-
zshas kőként zuhant rája.

Utjuk egy kaszálón vezetett keresztül, amelynek túlsó szélén
fűzfák jelezték, hogy ott árok vonul végig. Felkapaszkodtak az ároktöl-
tésre és annak a kitaposott ösvényén folytatták utjukat.

-Bár nagyon szeretném, ha együtt érnénk el legalább az orosz
zóna túlsó határára, de ha maga nem úgy akarja, ám legyen... Talán találko-
zunk az úton olyan valakivel, aki az egyenruhám ellenére bizalommal lesz
irántam. - Ettől a perctől kezdve kevesebb szót váltottak, azt is ridegebb
hangnemben.

Hosszú utat tettek meg, a bőséges harmat teljesen átáztatta
lábbelijüket, amikor rátértek egy keskeny hegyi köves útra.

-No végre elértük. - Törte meg Sándor a hosszabb csendet.
-Ezen az úton haladva megközelítjük az orosz zónahatárt, annak közelében
pedig letérünk jobbra egy fákkal és bozóttal benőtt száraz árokba. -

-Pontos leírása van a környékről. - jegyezte meg a katona, kis-
sé szabadabban fellélegezve.

-Ez igen fontos, különben könnyen az orosz őrk kezébe fut
a menekülő. - magyarázta Sándor. - Most pedig pihenjünk meg egy kicsit, hogy
erőt gyűjtsünk a még hátralévő útra. -

Lementek az út árkába és kényelmesen nyújtózkodtak a harmat-
os fűvön. A nyugtalanság azonban Sándornak nem sok időt engedett a pihenés-
re. Alig pár perc eltelte után gondosan figyelve átfésülte a környé-
ket. Már vissza akart ülni, amikor az általuk megtett útszakaszon egy
kis ember-csoport körvonalait észlelte a hajnali sűrűleletben.

-Éreztem... - szólt halkán, szinte magának beszélve, miközben
merőn figyelte a közeledő csoportot.

A katona a kíváncsiságtól fűtve felugrott, tekintetével át-
vizsgálta az utat és megpillantotta az ember-csoportot.

-Sándor elbor már az út árkában vagy 50 méterre előre fu-
tott és az árok szélére hasalva feszülten figyelte a közeledőket. De már
is felugrott mint egy félőrült s az égre tekintve ölelésre tárt karok-
kal rohant a csoport felé.

A katona tágra nyitott szemekkel szemlélte a közeledőket és
magának motyogta: -Azok, azok, a felesége, annak a húga, a sógora és a kis-
lányuk. -

Aztán térdre rogyott és imára kulcsolt kezével felsőhaj-
tott: Nagy a Te hatalmad Uram! Leborulok Előtted ! És kicsorduló köny-
nyeit letörölte arcáról.

000=000

"Nehéz ma igaz úton járni, de lehet. Hit nélkül nem fogunk kivezető ú-
tat találni abból a kaoszából, amely ma a világon uralkodik. A hit ma a
legerősebb várunk. Ereje az egyedüli, mely átsegíthet egy ilyen nehéz
korban."

gr. Teleki Pál.

000=000

MI UJSÁG VAN ODAHAZA ?

Már alkalmunk van a Magyarországból üzleti útról, nyaralásról vagy látogatásról visszatérteket megkérdezni: Mi ujság van otthon? Sok jót mondani nem tudnak. De inkább az olvasókra bizzuk a döntést, hogy az alábbi néhány uti élményből megállapítsák, vajjon tényleg felszabadítást jelent-e Hazánkban a bolsevizálás, tényleg munkás-paradicsomban és saját maguknak termelnek a dolgozók, elégedettek-e a rendszerrel és az otthoni állapottal: kal a benne élők?

Egy magyarországi utazás már a multban is élmény volt, sok mindent láthattak és tapasztalhattak a Kárpát-medencében a nyugati látogatók, ami részükre ismeretlen volt és meglepetés is. Ilyenekben ma is van részük. Sőt nem is kell a vasfüggöny mögé kerülniök, már itt is meglepi őket az, hogy a vizum elnyeréséhez 50 DM-t kell előzetesen a Kelet-Berlinben székelő magyar követségre küldeniök, és amikor kézhez kapják utlevelüket a beutazási engedéllyel, abban csak 20 DM-t látnak nyugtázva, mint kezelési költséget. Kié a nem nyugtázott 30 DM ? Erre a feleletet ki-ki a saját elgondolása szerint adhatja meg.

A MÁV vezetősége igen egyszerűen oldotta meg a vasuti osztályok rendezését. Az Europai Vasuti Uniohoz tartozó államok - köztük Magyarország is - megszüntették a III. vasuti kocsiosztályt. A Németországban lakók tudják, hogy a német vasutakon az I. osztály plüssel fedett, a II. - itat pedig bőr, illetve műanyag-bőrutánzat borítja. Az otthoni népi demokrácia nem tekintett el gyakorlatilag a III. osztálytól, csupán "nemesített": A III-t átfestették II-re; így csak az átfestési költségek terhelték az előirányzatot. Egy jóleső meglepetés viszont a "gyermek-osztály" bevezetése a magyar vasutakon. Gyermekes és gyermekekkel utazók részére "plüss"-ös kocsikat tartanak forgalomban.

A gulyás és pörkölt hazájában nem lehet kapni friss marha- és sertés húst, csak fagyasztott állapotban. Ez viszont válogatott. Ez azt jelenti, hogy ami silány a kiválasztás után megmaradt, azt kapják a magyar dolgozók. (A javát megkapja a magyar nép nagy barátja és segítője: a szovjet.) Pörköltnek és gulyásnak ez is jó, gondolják a magyar nép "választott" vezetői. Bécsi-szelet, vagy ne is beszéljünk egy jó sertés-sültről, olyan ritka, mint a megelégedett munkás Magyarországon! Ez a fagyasztott hús - különösen vidéken gyakran - már szagos állapotban kerül eladásra az államosított mézszárszékekben. A ráfanyalódó vevő csak darált húsként és erősen fűszerezve teszi elfogyaszthatóvá. A fagyasztott hús megszagosodása vidéken annál is inkább érthető, mert a jégellátás is államosított és mint ilyen, gyakran "befagy". A derék államosított mézszárosok pedig hiába várják a jéget.

Az egyik német látogató evett egy pörköltet a vendéglőben (államosított) és kért az állami alkalmazott pincértől 2 deci vöröst. Már előre élvezte a jó tüzes magyar bort; érzí még az ízét, hiszen sokszor becsipett attól a háború alatt magyarországi tartózkodásakor. A pincér u-nottan totte asztalára (mit lehet várni egy állami alkalmazottól, aki fix-ért dolgozik és még hozzá milyen kevésért). A vendég meglepetten nézi a vörös-bort. A színe igazán nem az a kimondott vörös, na de majd pótolja az íze! A bor csak azért fogyott el, mert az illető szomjas volt, vizet nem akart inni, sőt szintén nem, mert ez még ihatatlanabb.

Többen megerősítették a magyar közforgalomba hozott borok rossz, élvezhetetlen minőségét. Valami gyenge, erősen savanyú szeszes víz. A borra szomjas polgárok állítják, hogy kukoricaszárból és nádből erjesztenek szeszt és azt felvizezik. Így akar a kormány alkoholelleses hadjáratot folytatni. De a külföldet, főleg a szovjetet nem akarja kimélni és odaküldi a jó bort, hadd ölje, butítsa és döntse nyomorba azokat. Csak Balaton mentén és a luxus helyeken ihatnak jó bort, akik meg tudják fizetni a 60-70 Fr-t egy palackért.

Ne menjen Magyarországra, aki déligyümölcsöt akar onni! Nemcsak azért, mert ott nem torem, hanem egyáltalán nem is kapható. A citrom csak mint citromsós ismeretes. Ha narancsot, banánt, ananászt vagy fügét akarsz vonni, fügét mutatnak Német! Ezekért valutát kellene adni, az pedig kevés van a kormányának, amivel rendelkeznek, kell a hadi-békeipar szükségletek kielégítésére.

Miért egyik a magyar polgár csokoládét vagy igyék kakaót? Jó helyettük a szőjabab is! Az egyik hölgy látogató megkostolta a magyar gyártmányú csokoládét (állami gyár készíti). Többet nem kért belőle.

Vagy rizs! Nem fontos, a tarhonya nagyon jól helyettesíti. Alinek gyöngye a szíve, nyugodtan íhat feketét magyar kávéházakban, cukrászdákban, expresszokban. Szívdobogást biztosan nem kap attól, legföljebb az árából, mert 7-8 Fr. egy csésze. A kávé tényleg fekete, csak az íze nem emlékeztet a babkávéra.

Szintén meglepetés egy autóval érkező külföldi részére, hogy kocsijával -különösen ha nagyobb kocsij- hatalmas érdeklődést kelt. Körülállják -nemcsak gyerekek- vizsgálják, nézegetik, vitatkoznak felette és megcsodálják. Egy magán autó -főként vidéken- nagyon ritka Magyarországon. Egy Mercedes 180-as ára kerekén 100.000 forint (Németországban 9.400 DM). A külföldi a poros vidéki utakon azt hiszi, hogy a 30-as évek kisértenek, mikor látja az akkori típusu, muzeumba illő autóbuszokat és motorkerékpárokat, melyek éktelen pöffögéssel és zakatolással hatalmas porfelhőt vernek.

M. 411.

000=000

A GYILKOSSÁG UJABB MÓDJAI.

Az alábbiakban nem a szovjet módszer szerinti -szakértelemmel végrehajtott s tudományos alapon kiesztelt- gyilkossági módokat ismertetjük, hanem azokat, melyeket a nép egyszerű fia követnek el. Nekünk ezeket kell elsősorban ismernünk, hogy hivatásunk újbóli gyakorlása esetén ne a sötétben tapogatózunk.

B. Johann, kovácsmester, St. Stefan, felsősteiermarki lakos öccsét egyik reggelen az udvaron levő kőrtefára felakasztva holtan találták. A hullát eltemették azzal, hogy valószerűen, az orosz fogságban szerzett betegsége miatt követett el öngyilkosságot.

Pár hónappal később a kovácssegéd, aki B. Johannál volt alkalmazásban, a tűzoltó bálón, az alkohol hatása alatt elszóltta magát, hogy mesterének öccse nem természetes halállal halt meg. E kijelentés eljutott a csendőrök fülébe, akik aztán megkérték, hogy mondja el, miként is halt meg gazdája öccse?

A kikérdezés során előadta, majd megkérte, hogy öccsét valami módon tegye el lábálól. A mester a gyilkosság végrehajtására milión-böző tervet agyalgt ki. Öccsét a segéddel a Mura folyó partjára kildte sétálni azzal, ha besötétedik, lökje a folyóba, és állítsa azt, hogy véletlenül történt az eset. E tervet a segéd nem hajtotta végre.

Más alkalommal Grazba kildte őket, hogy utközben a segéd lökje el öccsét a vonatból. Miután Grazból is mindketten hazatértek, a mester házának udvarán álló kőrtefára kötelet készítet elő hurokkal. Késő este a mester az udvarra hívta öccsét, a már elkészített hurkot annak nyakába akasztotta és segítségével felhúzták a fára.

Csak a pár deci pálinkának volt köszönhető, hogy az eset az igazságszolgáltatás elé került.

Múlt év aug. 10-én Stubai-bergenben a 24 éves Johanna Kulmert az ottani tóban fulladva halva találták. Áldott állapotban volt. A hullára a parton maradt ruhadarabjairól ismertek rá.

A temetés után a falu nyelve nem maradt csendben. Hosszú ideig tartó nyomozás után elfogták a gyilkosság tettesét, egy 24 éves kőmíves tanoncot, aki beismerte, hogy ő hívta Kulmert a tóhoz fürödni és annak legmélyebb részébe lökte, hogy szabaddá tegye magát az apa és férj jelöltségéért.

-.-

A cigány le akarta szoktatni lovát az evésről. Amikor a ló kezdte megmozdítani a nem evést, megdöglött; ehhez hasonlóan járt egy szegény felebarátunk is, akinek a neve Josef Dully, gleisdorfi lakos, s aki gyengeelméjű volt, és férjezett nővérével élt együtt.

A vendéglátó sógor és nővér elhatározták, hogy a kellemetlen vendéget leszoktatják az evésről. Így napról-napra kevesebbet kapott enni. Dully kéregetni ment, de ezt is megtiltották, valamint azt is, hogy a disznókézből ehessen. Így Dullynak elfogyott a testi ereje. A községi előljáróság értesült a dologról és a Fürsorgen keresztül intézkedett, hogy Dully egy Altersheimba kerülhessen. De a halál gyorsabb, mint az adminisztráció és előbb eljött érte. Dully meghalt s a volt eltartói pedig most állnak bíróság előtt Grazban gyilkosság vádjával.

Ezuton köszönettel nyugtázzuk az Ön . . . . . hozzájárulását a B.L.-re a közp. segélyalapra.

A következő esetet két női ördög vitte véghez Rosenthalban, Köflach környékén. A 32 éves Ingeburg Kastner, hentes, mészáros özvegye és vendég- és tulajdonosnő, a 85 éves apósát a februári hidegben meztelenre vetkőztette és az udvaron meleg vízzel öntözte, majd egy kerti gummicsovón keresztül eresztett jéghideg vízzel "üdtette" meg. E műveletet kétszer ismételte meg. Az üdítő fürdő után ingbe, gatyába beültették az idős embert egy fűtetlen kamarába, ahol hosszabb ideig "pihenni hagyták". E művelet keresztülvitelében Ingeburg Kastner édesanyja, az 55 éves Ludmilla Flisar segédkezett.

Az após a rövid fürdő-kúra után tüdőgyulladást kapott, és 5 nappal később szívbénulásban meghalt. A hullavizsgáló orvos a temetési engedélyt megadta. Az "ápolónő" anélkül, hogy az elhalt többi rokonait vagy ismerőseit is értesítették volna a halálról, beszállították a hullát a grazi halotthasználtba és ott elhamvasztották.

Az elhalt rokonai és ismerősei csak ezután szereztek tudomást az esetről. De hamarosan jelentkeztek a tanúk is, akik a fürdőztetést megfigyelték és a "két ápolónő" pedig a grazi fegyintézet cellájában elmélkedik jelenleg ténykedésükről.

000=000

B. J.

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Zsidi Ferenc alez. bajtársunk 1956 évi szeptember hó 4-én Németországban hosszú és kínos szenvedés után elhalt. A Johannesbrunn-i temetőben helyezték örök nyugalomra s nemzetiszínű szalaggal ellátott koszorú is van sirján. Legyen olyan nyugodt pihenése, mint amelyen küzdelmes és szenvedésekkel telt volt élete!

Posenben a juniusi véres felkelés életben maradt résztvevőinek egyrésze ellen hetek óta folyik a bűnper. A vádlottak jórészt 18-22 éves fiatal emberek. A fiatalság kizárt fel Posenben a kommunista uralom ellen, tehát olyanok, akik már ebben a rendszerben nőttek fel és nevelődtek, mégis megpróbálták azt erőszak árán is lerázni magukról.

E sorok írásakor két pörben hirdettek ítéletet s a legszigorúbb büntetés 6 évi börtön, de két vádlottat felmentettek az ellenük emelt vád alól.

Az egész szabad világ fokozott figyelemmel kíséri a bűnpereket, és a sajtóhírek arról is szólnak, hogy a per kezdete óta egész Lengyelországban szimpatia tüntetések folynak, a katonaságot és rendőrséget állandó készülségi állapotba helyezték. Ezek a nyugtalanságok Pleszow városban komoly formát öltöttek. Az ottani javítóintézet foglyai őreiket lefegyverezték, és kitörték a fogházból. A város utcáin hangos tüntetéseket rendeztek, követelvécn a Posenben bíróság elé állított testvéreik szabadon bocsájtását. Ugy látszik, hogy a tulajdonképpeni vádlottak Posenben nem is azok a lengyel munkások, akik a kenyérért és szabadságért juniusban felkeltek, hanem a lengyelországi kommunista párt szovjet bérénci és az a kommunista rendszer, amely a lengyel népet erőszakosan még mindig megfosztja szabadságától.

Rajk Lászlónak, az 1949-ben titoizmus miatt kivégzett kommunistának, díszes állami temetést rendeztek az otthoni moszkvai bérének. A kommunisztákat így reha litálják, de mi lesz a még mindig börtönökben szinylődő s ártatlanul elítélt nem kommunistákkal?

H A N D S C H R I F T → K É Z I R A T. ADRESS-CIM: B. L. SZERKESZTŐSÉGE.

U T R E C H T. MERWEDEKADE 183 bis, NEDERLAND.

DRUCKWERK
PRINTED MATTER
PERIODIQUE
DRUCKSACHE

Aan Heer dr. Béla R e k t o r
Mr. 376. Eddy Rd.
Msr. Cleveland 8. Ohio.
Herrn U. S. A.

